

[Aksel Larsen.]

havde beskæftiget sig med sagen, mente var rimeligt.

Ministeren henviser til, at Højesterets praksis nu er i overensstemmelse med rigsadvokatens og justitsminister Elmquists skøn af 1946, og siger, at domstolenes praksis må være det afgørende og ikke anklagemyndighedens skøn. Ja, men i 1946 — jeg gentager det —, i 1946 havde Højesteret en helt anden praksis end den, Højesteret har nu, og i overensstemmelse med den praksis, Højesteret havde dengang, skønnede rigsadvokat Pihl i alle andre værnemagersager, som han havde med at gøre eller blandede sig i, i W. T. K.-sagen skønnede han ganske modsat. Jeg gentager mit spørgsmål: Vil ministeren forsøge at bilde tinget ind, at rigsadvokat Pihl i november 1946 intuitivt kunne regne ud, at i 1950 ville Højesterets praksis være en anden, end den var i 1946? Hvis det er sådan, som ministeren siger, at det ikke skal være anklagemyndighedens skøn, men domstolenes praksis, der er afgørende for, hvordan sagerne behandles, så forelå den praksis for domstolene i 1946, og den har rigsadvokat Pihl handlet stik imod. Så må rigsadvokat Pihl altså efter ministerens her docerede opfattelse have gjort sig skyldig i en alvorlig fejl. Det har han også efter min.

Ministeren giver den forklaring om udbetalingerne til revisor Bøytler — som jeg naturligvis ikke kunne kende —, at Bøytler havde hævet et forskud på 55 000 kr. og altså nåede op på 70 000 kr., fordi han ved den endelige afregning af højesteretssagfører Hasle fik udbetalt 15 000 kr. til. Ja, det ændrer ikke det forhold, at revisor Bøytler var engageret af anklagemyndigheden, og at det ikke var W. T. K., der skulle betale ham, men politiet. Uanset om W. T. K. så 27 gange senere var blevet dømt til at betale, var det politiet, der skulle betale revisor Bøytlers honorar, så det forekommer mig, at i realiteten er det min fremstilling, der er den rigtige.

Ministeren siger, at rigsadvokaten har erkendt, at han ikke kendte reglerne om udbetaling af forskud, og det vil ministeren ikke yderligere bebrejde ham. Ja, men jeg har dokumenteret dels det selvfølgelig i, at rigsadvokaten bør kende reglerne for sit arbejdsområde — og jeg havde ventet, at ministeren dog i det mindste havde bekræftet, at sådan burde det være —, dels at det er usandhed, når rigsadvokaten siger, at han ikke kendte reglerne. Han kendte dem. Før han traf sin afgørelse om

udbetaling af forskud til Bøytler, fik han et brev af Carl Madsen, hvor disse regler stod nedskrevet sort på hvidt punkt for punkt. Rigsadvokaten har læst dette brev, og det er altså ikke rigtigt, at rigsadvokaten ikke kendte reglerne. Rigsadvokaten kendte reglerne, og på trods af disse regler anviste han alligevel forskud uden nogen undersøgelse, kontrol eller dokumentation.

I hovedrevisoratets regler står der, at vedkommende styrelse kan udbetale forskud, og nu mener ministeren, at styrelsen i det tilfælde må være ikke krisepolitiet, men rigsadvokaten. Jeg beder meget om undskyldning. Forholdet er imidlertid det, at efter rigsadvokatens egne regler skulle værnemagersager, forsåvidt angår det økonomiske, i mange henseender behandles efter samme regler som krisesager. Derfor var det fuldkommen logisk og rigtigt, at Carl Madsen sendte de første 50 000 kr. til krisepolitiet, og derfor var krisepolitiet den instans, der burde afgøre, om Bøytler skulle have forskud og hvor meget. Hvis man ikke lader krisepolitiet gøre det, eller hvis krisepolitiet havde lyst til at sige: det er jo ikke os, der er sådan inde i sagen som statsadvokaten, havde krisepolitiet jo naturligvis lov til at skyde afgørelsen over til Carl Madsen, men under ingen omstændigheder til rigsadvokaten, som ikke kendte og ikke kunne kende sagen så nøje, at han kunne vide, om Bøytler var berettiget til forskud. Det eneste, der foreligger om, hvad rigsadvokaten vidste i så henseende, er, at rigsadvokaten erklærede, at efter hvad Bøytler havde fortalt om sit arbejde, syntes rigsadvokaten, at han skulle have de og de forskud. Synes ministeren ikke, det er lidt vel tyndt?

Hvad angår det, at pengene ikke er tilbagebetalt, siger ministeren, at der bliver måske retssag med boet. Det gør der måske, det ved jeg nu ikke, d. v. s. jeg anser det ikke for aldeles givet. Ministeren ved nemlig lige så godt som jeg, hvorfor politiet hidtil har nølet med at kræve de 12 000 kr. tilbage, og hvorfor man har ventet, til man har haft krav af boet. Under alle omstændigheder kan det ikke være hverken Bøytler selv eller hans bo, der afgør, hvad der er rimeligt. Jeg skulle dog tro, at når man har et prisdirektorat og et hovedrevisorat, må det være der, afgørelsen falder.

Ministeren siger, at hun udtrykkeligt i sin tale sonderer mellem krisesager og værnemagersager. Ja, det bestrider jeg ikke, men ministeren sagde udtrykkeligt, at i krisesager er det almindeligt, i værnemagersager